

Den Internationale Fredskoalition – møde nr. 134 Fornuft, udødelighed og afvisningen af ☐at være lille, fredag den 26. december 2025

ikke Korrekturlæst

ANASTASIA MARES: Hej og velkommen til Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 134. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Small, min medmoderator.

Jeg vil gerne minde alle om, hvorfor vi oprettede dette forum for 134 uger siden, nemlig for at forene hele fredsbevægelsen rundt om i verden. Som mange ved, har der været mange forsøg på at forhindre os i at kommunikere med hinanden. På trods af alle de forskelle, vi har indbyrdes, er vi nødt til at samarbejde, hvis vi ønsker at se menneskeheden komme igennem denne tumultariske periode og faren for atomkrig. Det omfatter mennesker med mange forskellige filosofier, religioner og sprog. Det er vidunderligt, at vi alle er samlet her for at gøre dette.

Tak til alle veteranerne, der har været en del af denne proces, og velkommen til alle nye deltagere. Spred venligst denne invitation til jeres netværk – organisationer, venner, fjender; vi bør alle være en del af denne diskussionsproces sammen.

For at komme i gang i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først byde jer alle en glædelig jul, for som nogle af jer her i denne diskussion ved, har vi i Europa stadig anden juledag, så jeg er stadig i julestemning, så at sige. Nogle af jer er allerede kommet videre.

Ikke desto mindre synes jeg, at det er et tidspunkt på året, hvor man bør reflektere over det store billede. Jeg har på en eller anden måde en fornemmelse af, at det kommende år, 2026, sandsynligvis vil ændre hele situationen – til det gode eller det dårlige. Mange processer er så spændte, at det næsten er umuligt at forestille sig, at tingene vil fortsætte på samme niveau i længere tid.

Det, vi oplever lige nu, er ikke kun de mange regionale kriser, som vi vil komme ind på i dag, men også denne utrolige, epokegørende forandring, hvor 500 års kolonialisme definitivt er ved at ende. En ny orden er under udvikling, men endnu ikke helt udformet, og en gammel orden er ved at gå i opløsning.

Problemet er, at disse etableringer, som i lang tid var domineret af europæisk politik, af kolonimagter og af en angloamerikansk dominans af verden i forskellige faser, endnu ikke har indset, at denne orden – efter min mening – er uigenkaldeligt forsvundet. De vestlige eliter har endnu ikke tilpasset sig det faktum, at hvis Vesten ønsker at spille en rolle i den fremtidige verdensorden, må de ændre sig. De er endnu ikke villige til at ændre sig, så de holder fast i den gamle fortælling.

For eksempel fortællingen om, at krisen i Ukraine er resultatet af en uprovokeret aggressionskrig fra Ruslands side, hvor man fuldstændig forsøger at påtvinge folk den opfattelse, at der ikke var nogen forhistorie før februar 2022 – nemlig NATO's udvidelser – som alle militæreksperter af

betydning i USA, Frankrig, Tyskland og Italien er enige om var den virkelige årsag til, at denne krig opstod.

For eksempel har professor Jeffrey Sachs, professor John Mearsheimer, hele VIPS-gruppen i USA, oberst Douglas Macgregor, Jimmy Dore, dommer Napolitano og mange talere i deres programmer sagt dette mange gange. Det er næsten utroligt at forestille sig, hvordan eliten tror, at de kan kontrollere fortællingen, når den helt klart er usand.

Men denne insisteren på, at det er en uprovokeret aggressionskrig fra Ruslands side, og at Rusland skal besejres strategisk, har bragt os faretruende tæt på krig. Viktor Orbán, Ungarns premierminister, advarede om, at han er bekymret for, at den store krig vil finde sted i 2026 – potentielt om få dage. Ikke med det samme, men i det kommende år.

Der har naturligvis været trommevirvler for krig, som for eksempel NATO's generalsekretær Mark Rutte, der i december i en tale i Berlin sagde, at vi skal forberede os på den store krig, og at vi skal vænne os til, at vi bliver nødt til at gøre ting, som vores bedsteforældre og oldeforældre gjorde – hvilket naturligvis henviser til Første og Anden Verdenskrig.

Det er fuldstændig nonsens, for hvis det kommer til krig, vil det ikke være en konventionel krig. Alle fornuftige militæreksperter er enige om, at Rusland hverken har den militære kapacitet eller det mandskab, der skal til for at besætte et europæisk NATO-land. I betragtning af, at de havde et meget langsomt tempo i deres territoriale fremskridt selv i Ukraine, hvor de åbenbart respekterede visse regler, kunne de have taget en langt større bazooka i brug. Men ikke desto mindre viser det, at de russiske konventionelle styrker ikke er så store, at de kan gøre dette, og derfor er denne slags snak latterlig.

For hvis man fortsætter med disse provokationer, som Rearm

Europe og Operation Plan Germany – som er massive oprustningsprogrammer – og man tilføjer nogle hændelser i Østersøen eller omkring Kaliningrad, som der tales meget om, eller Sortehavet eller andre potentielle krisesteder, så står man straks over for Armageddon og muligheden for brug af atomvåben.

Der er tyske journalister som Eva Paley, der har interviewet Sergej Karaganov i Moskva, som meget direkte sagde, at hvis det nogensinde kommer til en sådan hændelse, vil Europa – og især Tyskland – forsvinde fra Jordens overflade. De vil ophøre med at eksistere. De vestlige eliter siger: »Åh, det er bare russisk propaganda.«

Men hvis det kommer til en optrapning, vil det ikke blive en konventionel krig. Den gode nyhed ville være, at det ville være Oresjniks; den dårlige nyhed ville være brugen af et atomvåben – med flere i følge – som Ted Postol altid insisterer på.

Det er det, vi står over for. Og idéen om, at man kan komme ud af det nuværende enorme økonomiske sammenbrud i Europa via genoprustning, er økonomisk dumhed. Den tidligere militære rådgiver for kansler Merkel, brigadegeneral (pensioneret) Erich Vad, sagde netop eftertrykkeligt, at selve idéen om, at man kan genstarte økonomien med et militariseringsprogram, er fuldstændig fejlagtig.

Jeg er glad for, at en militærperson bekræftede det, for det er klart, at det kun absorberer kapital, som ellers kunne være blevet investeret i infrastruktur, industri og landbrug – i skoler, der er ved at falde sammen, og alle disse ting. Med sundhedssystemet, for eksempel, går man efter massive besparelser i Europa. Jeg er ikke sikker på, at det er bedre i USA, hvor folk i disse dage falder af forsikringslisten. Så det går ud over befolkningens levestandard.

Vi har brug for at se på, hvordan det hele er sket. Jeg synes,

det er ret heldigt, at Nationalarkivet i USA netop har frigivet dokumenterne fra de direkte drøftelser mellem præsident George W. Bush og Vladimir Putin i 2001, 2005 og 2008 på baggrund af en FOIA-anmodning. Det er ikke noget nyt, men det bekræfter, at Putins holdning i 2001 var fuldstændig åben.

Han ønskede at samarbejde med NATO og spurgte endda, om Rusland kunne blive medlem af NATO – hvilket han også havde anmodet præsident Clinton om og gentog over for præsident Bush. Han sagde, at Rusland er en europæisk nation; vi er en smeltedigel ligesom USA. Vi ønsker at være en del af den nye sikkerhedsstruktur i Europa.

Vi ved, at det blev afvist. Fra russisk side var det første gang, de virkelig indså, at dette var et absolut nej, under den orange revolution i Ukraine i 2004 – men især i 2008, da den samme Bush insisterede på, at Ukraine og Georgien skulle blive en del af NATO. Det var faktisk på grund af modstand fra kansler Merkel, at det blev undgået. Men siden da var løftet om, at Ukraine og Georgien på sigt skulle blive medlem af NATO, det, der drev hele optrapningen fremad.

Jeg synes, det er meget vigtigt at se på dette, for de historiske fakta taler et meget klart sprog om, at Vesten vidste, at den røde linje var at placere offensive ABM-systemer i Tjekkiet og Polen – og derefter Rumænien. Der har været mange sikkerhedskonferencer i Moskva gennem årene, hvor det klart blev fastslået, hvor de røde linjer gik.

Hvis man ser på kortet, blev løftet om ikke at udvide NATO en tomme mod øst ikke blot brudt, og NATO blev udvidet med 1.000 kilometer mod øst; der blev også skabt en omvendt Cubakrise ved at placere potentielt offensive systemer tæt på Ruslands grænse, så advarselstiden til Moskva blev reduceret til fem til seks minutter.

Dette var klart uacceptabelt, men alle disse berettigede krav

fra Rusland blev fuldstændig ignoreret.

Nu har man en situation, hvor faren for en optrapning er større end nogensinde før. Vi bør absolut tage fat i det, paven sagde i julen, da han igen fremsatte en meget kraftig appel om fred. Han havde tidligere sagt, at kun fred er hellig, og at krig absolut skal forbydes. Jeg synes, vi fra IPC bør opfordre til at forbyde og udstøde krig, for i en tid med atomvåben kan krig ikke være et middel til konfliktløsning; det kan kun dialog og diplomati. Det er det spørgsmål, som civilisationens overlevelse afhænger af.

Samtidig med hele denne våbenoprustning sker der en anden udvikling i Europa, som er yderst bekymrende, nemlig at ytringsfriheden, meningsfriheden og endda tankefriheden bliver angrebet. Der var den absolutte skandale, da EU sanktionerede Jacques Baud, et tidligere medlem af den schweiziske strategiske efterretningstjeneste – en absolut respekteret, moderat eller højreorienteret analytiker; slet ikke en venstreorienteret eller radikal person, men blot en meget objektiv, fremragende analytiker, der har skrevet mange bøger og er respekteret i hele verden.

Han blev angiveligt sanktioneret, fordi han gentog den russiske fortælling, på trods af at han hævder, at han for at undgå en sådan beskyldning kun bruger ukrainske, amerikanske, franske og tyske kilder og aldrig bruger russiske kilder til at lave sine analyser. Dette er, hvad nogle juridiske eksperter kalder en persons »civile død«, for hvis man fryser en persons konti og forbyder dem at rejse, kan de ikke rejse tilbage til deres hjem i Schweiz, fordi de er forbudt at rejse inden for Den Europæiske Union. Det gør dem dybest set til ikke-personer med et snuptag.

Der er flere andre – i alt 59 – som er blevet sanktioneret af EU. Den tyske regering støtter dette fuldt ud og truer endda med, at andre også vil blive sanktioneret. USA har nu indført et rejseforbud mod den tidligere EU-kommissær Thierry Breton

på grund af den europæiske digitale lov, der går imod de amerikanske big tech-virksomheder. Men også visse ICC-dommere – én fra Slovenien og én fra Frankrig – samt Francesca Albanese er blevet sanktioneret.

Det er næsten, som om man har USA og Europa hver i sit glashus og kaster sten efter hinanden og beskylder hinanden for at gøre ulovlige ting. Imens går retten til ytringsfrihed, meningsfrihed og udtryksfrihed tabt.

Hvor skal det ende? Den russiske regering har nu udsendt en advarsel til russiske borgere om ikke at rejse til Tyskland, fordi det ikke længere er et sikkert sted for russere. Russiske privatpersoner har fået deres ejendele konfiskeret i lufthavne. Dette er en optrapning, der er yderst bekymrende.

Hvad vi gør med Den Europæiske Union, er et stort spørgsmål. Orbán advarer om, at EU allerede er i en opløsningsproces, fordi Bruxelles giver ordrer, og flere og flere lande ikke udfører dem. Det er naturligvis en anden proces med reel optrapning.

Hvad angår USA, har præsident Trump udnævnt en særlig udsending til Grønland, hvilket har forværret forholdet til Danmark til et krisepunkt. Det danske folk er yderst bekymret, fordi USA ønsker at annektere Grønland. Trump har tidligere sagt, at han ønsker at annektere Canada, fordi han ønsker, at USA skal være verdens største territorium – og ikke Rusland. Dette er også ekstremt dårlige udviklinger.

Det er ganske ildevarslende, at USA bombede nogle ISIS-lokationer i Nigeria, angiveligt på anmodning fra den nigerianske regering. Der var frem-og-tilbage-udtalelser fra den nigerianske regering, så det er ikke helt klart, om de var fuldstændig enige i det eller ej. Under alle omstændigheder sagde de, at det ikke havde noget med religion at gøre, og at de kristne i Nigeria ville være i sikkerhed. Dette er endnu en ekstremt ildevarslende udvikling.

Der er naturligvis også i den israelske presse og andre steder store advarsler om, hvad resultatet vil blive, når Netanyahu besøger Trump den 29. december. Det forventes, at Israel vil gennemføre angreb i Libanon for at tvinge den libanesiske regering til at afvæbne Hizbollah. Ligeledes vil der komme flere angreb i Gaza for at forsøge at afvæbne Hamas, hvilket de hidtil ikke har været i stand til.

Der er flere bosættelser, fordi finansminister Bezalel Smotrich har tilladt mange flere bosættelser. Det store spørgsmål er naturligvis, om Netanyahu vil forsøge at få godkendelse til – eller samarbejde om – nye angreb mod Iran. Trump vil sandsynligvis ikke gøre det, fordi der er en voksende modstand mod dette i den amerikanske befolkning; især er der en meningsmåling, der viser, at unge republikanere er fuldstændig imod yderligere samarbejde med Israel.

Så hvad fører det os hen? Jeg tror, at det, vi har sagt på IPC-møderne i et stykke tid nu, er, at vi skal overbevise de vestlige regeringer om at opgive deres arrogante idé om, at de vil være verdens herskere for evigt – på et tidspunkt, hvor det ikke længere er tæt på at være en realitet.

Den Globale Majoritet har længe bevæget sig i retning af at skabe et nyt system, hvor de kan overvinde den underudvikling, der var kendetegnende for kolonitiden, og ikke længere være råvareeksportører, men udvikle den industrielle kæde i deres egne lande for at opnå en mellemindkomst for deres egen befolkning i den nærmeste fremtid.

Hvis Vesten var rimelig, ville vi støtte dette. Vi ville sige: Lad os hjælpe disse lande med at overvinde fattigdom og underudvikling; lad os blive venner, så vi alle kan løse vores problemer gennem dialog og forhandling. Det er efter min mening den eneste måde, vi kan komme ud af denne krise på.

Vi må overbevise de europæiske nationer og USA om, at de bør samarbejde i stedet for at gå efter konfrontation. På den måde

kan alle problemer på kloden løses. Det var det, jeg ville sige i begyndelsen, og vi bør have ideen om, at 2026 efter al sandsynlighed vil blive et år, hvor historien vil gå i den ene eller den anden retning. Derfor er vi alle opfordret til at blive langt mere aktive og langt mere beslutsomme for at bringe verden ud af denne farezone.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg synes, at det billede, Rachel gav af Japans remilitarisering, har utrolige paralleller til det, der foregår i Europa. Russerne og kineserne er yderst bekymrede over denne genopblussen af militarisme, der går hånd i hånd med en revanchistisk omskrivning af historien, hvor man regner med, at den unge generation ikke længere har nogen historisk bevidsthed på grund af de sociale medier.

Jeg tror, at det, vi på en eller anden måde skal løse, er at sikre, at den virkelige historie om, hvad der skete under Anden Verdenskrig – i relation til det, der sker nu – på en eller anden måde formidles til de unge. Det er forbløffende.

I Tyskland er der for eksempel ældre mennesker, der stadig er bevidste om, hvad Anden Verdenskrig gjorde i form af ruiner, og hvordan tyske byer så ud ved afslutningen af krigen. Men der er to eller tre generationer efter dem, som er helt afskåret fra denne viden. Og som du sagde: Den japanske befolkning ved ikke engang, hvor mange militære faciliteter der er i Japan.

Jeg tror, at hvis man spurgte tyskerne: »Ved I, hvor mange amerikanske baser der er i Tyskland?«, ville de fleste heller ikke vide det. Jeg tror, der er omkring 32. Vi har en enorm opgave foran os med at formidle denne historie, og jeg er meget glad – ikke for indholdet af din rapport, men for at du gav os den. Jeg synes, den supplerer billedet, fordi den gør det klart, at vi ikke ser på regionale kriser, men på en

potentiel verdenskrig.

Den pacifiske side af Anden Verdenskrig er heller ikke til stede i bevidstheden hos mange mennesker i Europa. Jeg takker dig mange gange.

Til Larry vil jeg blot sige, at jeg sætter pris på din hårde tone, fordi den afspejler situationens alvor. Jeg kan kun håbe, at nogle europæiske ledere lytter til det, du siger. Men jeg mener stadig, at vi på en eller anden måde må finde en måde at få folk til at tænke anderledes.

For mig er forholdet mellem atlantisterne – som er blevet taget på sengen af nogle af Trumps handlinger og føler sig fuldstændig ladt i stikken – næsten en krig mellem atlantisterne i Europa og Trump-administrationen, og tonen mellem Europa og USA afspejler dette. Der er folk som Röttgen, der siger, at USA ikke længere kan betragtes som en allieret. Det næste skridt er, at det bliver betragtet som en fjende.

Jeg tror, vi er nødt til virkelig at tænke over, hvordan vi kommer frem til et nyt paradigme i 2026; ellers tror jeg, vi risikerer civilisationens undergang. Jeg tror virkelig ikke, at dette er en overdrevet frygt.

Jeg må sige, at da jeg er verdensborger, men også tysk patriot, kan jeg naturligvis ikke bare stå og se på, at mit land bliver ødelagt på den måde, det bliver. Det er virkelig ved at bryde sammen. Tyskland, der engang var landet for digtere, tænkere og opfindere, er nu hele verdens latter.

Især i det Globale Syd siger alle, man taler med i Afrika og Asien: »Hvad sker der i Tyskland?« Hvordan kan du forklare, at der ikke er nogen modstand, ingen indsats for at redde landet?

Jeg kan kun sige, at mine bestræbelser også går i retning af at forsøge at forhindre Europas totale ødelæggelse. Jeg kan ikke læne mig tilbage og nyde det faktum, at kontinentet ikke længere betragtes som noget at være stolt af.

Jeg tror, det er indlysende, at vi har mistet vores forspring inden for videnskab og teknologi, fordi vi for længe siden lod toget køre fra stationen på grund af den grønne sygdom. Men jeg tror stadig, at hvis Europa bliver en mislykket stat, hvor det eneste, der er tilbage, er fossiler i et museum i Mongoliet eller Mali – relikvier, som turister besøger og siger: »Åh, det var Tyskland for 20 år siden; de klarede det bare ikke, ligesom inkaerne eller mayaerne« – så kan jeg ikke acceptere det.

Europa har måske gjort mange forfærdelige ting, men for 200 år siden repræsenterede Europa den bedste kultur, man kunne forestille sig. Man havde klassisk musik; i Italien for 500–600 år siden havde man den gyldne renæssance. Alt dette har frembragt idéer, der er yderst værdifulde.

Derfor er min idé: Hvad kan vi gøre for at forhindre et ødelæggende sammenbrud? Jeg ønsker ikke at se en situation, hvor alle løsninger er på det militære område – ikke kun i Ukraine, men også i Tyskland og andre steder.

Jeg er enig med Ted Postol i, at når først et atomvåben er blevet brugt, er faren, at hele arsenalet vil blive affyret. Postol holdt for nylig en tale i Berlin, hvor han sagde, at inden for fem dage vil man have global atomkrig. Tænk blot på provokationerne omkring Kaliningrad, som flere amerikanske militærchefer har talt om; man kan være i en atomkrig på ingen tid.

Derfor mener jeg, at vi seriøst må gøre en indsats for at finde en måde at få denne idé om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur – der inkluderer alle landes interesser på kloden – seriøst på bordet. Putin taler nu om en eurasiatisk sikkerhedsarkitektur; Xi Jinping taler om et globalt styringsinitiativ, som også er et globalt initiativ, der forsøger at basere alle internationale relationer på de

fem principper for fredelig sameksistens.

Der er altså bevægelser, men jeg vil virkelig stille det som en udfordring: Hvad kan vi gøre for at engagere seriøse intellektuelle fra USA, Europa, Japan og andre steder i en diskussion om behovet for at gå over til en ny arkitektur? Det er meget klart, at den gamle er ved at gå i opløsning.

[Om hvordan man når ud til mennesker, der er udsat for frygt, sanktioner og krigsretorik i et samfund, der belønner konformitet mere end mod]

Jeg tror, vi først og fremmest skal forene os. Jeg tror, vi skal formidle en vision for, hvordan verden kunne se anderledes ud. Jeg kan kun sige, at min drøm for verden er, at alle nationer får mulighed for at udvikle deres borgeres fulde potentiale; at alle børn får nok mad, nok uddannelse og sundhedspleje, så de alle kan udvikle deres potentiale.

Jeg er helt sikker på, at flertallet af børnene så ville udvikle en vis grad af genialitet, for det er menneskets sande natur. Schillers idé om, at alle mennesker har potentiale til at blive en smuk sjæl, er opnåelig. Lige nu ser det ud som en fata morgana og en utopi, men jeg tror, at vi allerede lever i en mørk tidsalder – med en åbenlys afhængighed af medier, uden at tænke længere, uden at læse bøger, uden at lære poesi.

Det er alt sammen en enorm udfordring, men det er derfor, vi lægger så stor vægt på verdens ungdom. Jeg er helt overbevist om, at hvis vi kunne opbygge en international ungdomsbevægelse, hvor især unge fra det Globale Syd kræver den vision, at alle lande har ret til at udvikle sig, og at alle børn har ret til at udvikle deres fulde potentiale som kreative mennesker, så kunne noget forandre sig.

Jeg har tænkt meget over dette, og jeg tror, at det eneste element, der kan bringe en virkelig forandring, er stemmen fra den Globale Majoritet – og i særdeleshed de unge mennesker. For hvordan når man ud til de unge mennesker i USA og

Vesteuropa? Hvis de meget tydeligt og kraftfuldt hørte, at unge mennesker fra 54 afrikanske nationer, fra Latinamerika og fra Asien kræver dette, kunne det ændre balancen. Jeg er helt sikker på, at vi virkelig må tænke over, hvordan vi kan gøre den Globale Syds stemmer mere hørbare.

[Om sanktioner svarende til folkemord og hvordan man kan stoppe fattigdom under kapitalismen]

Jeg tror, at regerings moralske kvalitet bør bedømmes ud fra deres forhold til de mindre privilegerede, de fattige. Man har ikke fundet noget program til udryddelse eller reel lindring af fattigdom i USA eller i Den Europæiske Union. Jeg tror, at det officielle antal mennesker ikke er klassificeret som fattige, men som værende i risiko for at blive fattige – hvilket i praksis er næsten det samme.

Jeg tror, at det er omkring 90 millioner mennesker i Europa, der falder ind under denne kategori. I USA viste den seneste rapport, at der er 53 millioner mennesker, som er kategoriseret som fattige, og der findes heller ikke dér noget program til udryddelse af fattigdom.

På den anden side har vi for eksempel Kina, og jeg kan absolut bekræfte det, du sagde, Rachel, om, at folk er meget glade i Kina. Holdningen og tankegangen hos folk i Kina er så forskellig fra den i USA eller Europa. Det har meget at gøre med, at folk i Kina har en oplevelse af, at regeringen tager sig af dem.

De havde et program til udryddelse af fattigdom, der skulle afhjælpe alvorlig fattigdom inden udgangen af 2020 – ud fra en situation i 1971, hvor Kina var på samme niveau som Sudan er i dag. Kinas succeshistorie er utrolig. Man har netop færdiggjort et 50.000 kilometer langt højhastighedstogs-system og forbundet alle større byer med hinanden.

USA har intet tilsvarende, og den tyske Bundesbahn har netop opgivet overhovedet at udarbejde en køreplan for, hvornår

togene ankommer; de giver blot et skøn over, hvornår de forventes at ankomme. Det hele er en total bankerot.

Jeg tror, at jo mere vi gør disse fakta kendte – og jo mere folk lærer at stå op for sig selv – desto bedre. Der er ingen anden udvej. Man kan ikke forvente, at tingene på mirakuløs vis vil løse sig i den nuværende strategiske situation.

Vi er nødt til at vække folks statsborgerskab; folk må genvinde idéen om, at de har et ansvar for, hvad der sker i deres land og i denne periode af historien. Det værste, der kan ske, er, hvis alle tænker: »Åh, jeg er så lille, der er intet, jeg kan gøre. Disse mennesker er så magtfulde.« Det er det, man hører på gaden, når man taler med folk i Tyskland. Det er en sikker opskrift på nederlag.

På den anden side tror jeg, at hvis folk forener sig om en god plan – som Schiller sagde i indledningen til *The History of the Revolt of the United Netherlands Against Spanish Rule* – så skriver han, at han nedskrev denne historie, for at almindelige borgere kunne udvikle modet til at indse, at det er muligt at besejre selv den stærkeste tyran, hvis de forener sig om en god plan.

Jeg tror, at den gode plan netop er denne vision om en verden, hvor alle lande kan samarbejde og blomstre sammen. Hvis folk forener sig om denne plan, er de flere. Det er som historien om en af kejserne i det kejserlige Rom, hvor nogen foreslog, at alle slaver skulle have et bånd om armen. En anden sagde: »Er du gal? Når de ser, hvor mange de er, er vi færdige.« Det er præcis det.

Vi skal opmuntre folk til at stå op og forene sig om en plan, der er en retfærdig, ny verdensøkonomisk orden.

Afsluttende bemærkninger:

En kommentar til det, du sagde om arkiverne: Uanset hvad Bush sagde på disse møder, må man ikke glemme, at det var USA i

Bukarest i 2008, der udøvede det største pres for, at Ukraine og Georgien skulle optages i NATO. Det var det eneste tilfælde, hvor Merkel gjorde noget heroisk ved at modsætte sig dette. Jeg siger det, fordi man er nødt til at se disse ting i deres helhed.

Dette bringer mig til det punkt, jeg ville fremhæve, nemlig at historieundervisningen er så forfærdelig. Faktisk havde jeg tre gange historie i skolen – fra stenalderen til Første Verdenskrig – og vi nåede aldrig frem til hverken Første eller Anden Verdenskrig. Jeg begyndte først at interessere mig for historie efter skolen.

Da jeg kom til USA for første gang, fik jeg et kulturchok. For første gang så jeg *Hogan's Heroes* og lignende film, og jeg sagde: »Hvad fanden er det her?« Jeg var fuldstændig chokeret over det billede, amerikanerne havde af tyskerne i filmene på det tidspunkt. Det fik mig til at grave i Nationalarkivets afsløringer fra den periode.

Jeg synes, vi bør opfordre unge mennesker til at gå til kildematerialet. Ikke nødvendigvis til bøger med utallige fodnoter, men til at forsøge at rekonstruere historien, som den faktisk var. Der findes nationale arkiver overalt. For eksempel findes der hundredvis af dokumenter om, hvad der skete ved afslutningen af den kolde krig. Folk kan selv læse disse dokumenter og ikke blot stole på den historie, som de sejrende magter ønskede at skrive.

Jeg vil foreslå, at vi tager dette op i diskussionen med de unge. Der er måske nogle, der er interesserede, og som kunne spille en ledende rolle i at skabe en ny renæssance inden for historieforskning blandt unge mennesker.

Ellers vil jeg igen bringe spørgsmålet om fattigdomsbekæmpelse på banen. Verdensbanken indrømmer i sine rapporter, at Kina var ansvarlig for omkring 60 % af den globale fattigdomsreduktion på verdensplan. Det betyder ikke blot, at

de løftede deres egen befolkning, men også at de bidrog afgørende internationalt – hvilket jeg mener er værd at fremhæve.

Til sidst vil jeg virkelig sige, at vi bør komme med et konkret forslag om at forbyde krig. Jeg tror, tiden er inde nu. Enhver fortsættelse af forsøget på at løse konflikter med militære midler kan kun føre til den mulige udryddelse af hele menneskeheden.

Militarisering er en selvforstærkende dynamik. Når man først er kommet ind i den, bliver den næsten uundgåelig – en selvopfyldende profeti. Hvis man gør nogen til fjende og opbygger sit militær, fører det til optrapning, som derefter præsenteres som en nødvendighed.

Så lad os gå ind i det nye år med idéen om fuldstændigt at udstøde krig og i stedet virkelig skabe en kultur af fred – en kultur af kærlighed. Vi er nødt til at fremmane det bedste i mennesker. Kun hvis menneskeheden bliver mindet om, at vi er den kreative art – den eneste kendte i universet indtil videre – og at vi er begavet med smukke evner, som kan vokse, hvis vi tillader dem og respekterer dem i andre, kan der være håb om en menneskelig verden.

Jeg tror absolut, at det kommende år vil byde på enorme udfordringer, men også muligheder. Så lad os gå ind i dette år med den beslutsomhed, at menneskeheden skal komme ud som vinder.